

MICHAEL
CONNELLY

PIATY
SVEDOK

TOP
Krimi

PIATY SVEDOK

MICHAEL CONNELLY

PIATY
SVEDOK

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2011 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012, 2023
Translation © Patrick Frank 2012, 2023
Cover design © Orion Books

ISBN 978-80-556-5781-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu s veľkou vďakou venujem
Dennisovi Wojciechowskému*

PRVÁ ČASŤ

ČAROVNÉ SLOVÁ

1

Pani Penová sa na mňa pozrela zo susedného sedadla a prosebne zdvihla ruky. Mala silný prízvuk, no aj tak sa rozhodla pre angličtinu, aby ma mohla osloviť priamo.

„Prosím, vy pomôcť mi, pán Mickey?“

Pozrel som sa na Rojasa, ktorý sa k nám obzeral spoza volantu, aj keď momentálne nemusel tlmočiť. Potom som obrátil zrak späť k pani Penovej. Nepozrel som sa však priamo na ňu; miesto toho som zaostril na domov, ktorého sa tak zúfalo nechcela vzdať. Bol to vyblednutý ružový domček s tromi izbami, napoly zoschnutým trávnikom a plotom zo starého pletiva. Na betónovom schode predo dvermi mal sprejom nastriekanú čmáraninu, z ktorej sa dalo rozoznať iba číslo 13. Nebola to adresa. Bola to prísaha vernosti.

Až potom som sa opäť pozrel na ňu. Mala štyridsaťštyri rokov, bola strhaná, aj napriek tomu však ešte vyzerala celkom príťažlivo. Bola to slobodná matka troch synov v pubertálnom veku a už deväť mesiacov nesplácala hypotéku. Teraz jej banka zabavila dom a hrozilo, že príde o strechu nad hlavou.

Aukcia sa mala konať o tri dni. Nezáležalo na tom, že dom stojí v otrasnej štvrti na juhu mesta ovládanej pouličnými gangmi. Nieкто by ho kúpil a pani Penová by sa z majiteľky zmenila na nájomníčku – ak by ju rovno nevyhodil na ulicu. Celé roky sa spoliehala na ochranu gangu Florencia 13, časy sa však zmenili. Teraz jej nemohol pomôcť nijaký gang. Potrebovala právnik. Potrebovala mňa.

„Povedz jej, že urobím, čo sa dá,“ prikázal som Rojasovi. „Povedz jej, že celkom isto dokážem zastaviť aukciu a napadnúť platnosť konfiškácie. Všetko sa prinajmenšom

spomali. Získame čas na vypracovanie dlhodobej stratégie. Možno ju znova postavíme na nohy.“

Počkal som, kým to pretlmočí. Využíval som ho ako šófera a tlmočníka už od chvíle, keď som si zaplatil balík reklamy na španielskych rozhlasových staniciach.

Vo vrecku mi zavibroval mobil. Stehno ten signál vyhodnotilo ako esemesku a nie skutočný hovor, ktorý vibruje dlhšie. Ignoroval som ho. Keď Rojas dotlmočil, pokračoval som, skôr ako tá žena mohla čokoľvek povedať.

„Povedz jej, že musí pochopiť, že toto nie je riešením jej problémov. Môžem všetko spomaliť a vyjednávať s bankou, ale nesľubujem, že o ten dom nepríde. V skutočnosti oň už prišla. Získam jej ho naspäť, ale potom ešte vždy musí čeliť banke.“

Preložil to s gestami na miestach, kde som ja sám nijaké nerobil. Pravda bola taká, že pani Penová musela skôr či neskôr prehrať. Osobný bankrot mohol pridať obhajobe ďalší rok, kým jej ten dom znova skonfiškujú. Toto sa však ešte teraz rozhodovať nemuselo.

„Povedz jej, že za prácu mi musí platiť. Vysvetli jej platobný rozvrh. Tisíc vopred a potom mesačné splátky.“

„Koľko mesačne a ako dlho?“

Znova som sa pozrel na dom. Pani Penová ma doň pozvala, ja som však dal prednosť stretnutiu v aute. Boli sme uprostred oblasti, kde sú na dennom poriadku prestrelky z idúcich áut a môj Lincoln Town Car mal špeciálnu balistickú úpravu. Kúpil som ho od vdovy po zavraždenej gorile zo Sinaloaského kartelu. Vo dverách mal oceľové pláty a sklá boli z troch vrstiev laminovaného skla. Na rozdiel od okien na dome pani Penovej boli nepriestrelné. Osud toho chlapa zo Sinaloy ma poučil v jednom – kým nemusíš, nevystupuj z auta.

Pani Penová mi už predtým vysvetlila, že splátky hypotéky, na ktoré sa pred deviatimi mesiacmi vykašlala, boli vo výške sedemsto dolárov mesačne. Kým som mal pracovať na prípade, nijaké platiť nemusela. Mohla tam bývať zadarmo tak dlho, ako dlho sa mi podarí držať banku v šachu, a na tom sa dalo zarobiť.

„Bude platiť dvestopäťdesiat mesačne. Je to akciová cena. Zabezpeč, aby si uvedomila, že dostala výraznú zľavu

a so žiadnou splátkou sa nesmie omeškať. Prijímame aj kreditné karty, ak má nejakú, na ktorej ešte niečo ostalo. Nesmie však exspirovať skôr ako dvadsiateho dvanásty.“

Preložil to, zase s viacerými gestami, ako som robil ja. Nenápadne som vybral mobil. Správa bola od Lorny Taylorovej.

ZAVOLAJ MI

Muselo to počkať, kým neskončím s klientkou. Klasická advokátska kancelária by mala manažérku a recepčnú. Ja som však nemal kanceláriu inde ako na zadnom sedadle svojho lincolna, a tak mi Lorna vybavovala kancelárske veci a telefonáty v byte v západnom Hollywoode, kde bývala aj s mojím hlavným vyšetrovateľom.

Moja mama sa narodila v Mexiku a jej rodnému jazyku som rozumel lepšie, ako som kedy prezradil. Keď pani Penová odpovedala, rozumel som, čo vraví – teda aspoň základným veciam. Napriek tomu som si to celé dal pretlmočiť od Rojasa. Sľúbila, že hneď prinesie tisícдолárovú zálohu a bude poctivo platiť mesačné splátky. Mne, nie banke. Odhadoval som, že ak predĺžim jej pobyt v tom dome o rok, zarobím na tom štyri litre. Nebolo to zlé, keď ste vzali do úvahy, akú prácu to predstavovalo. Pani Penovú som už nemusel nikdy vidieť. Stačilo napadnúť legálnosť konfiškácie žalobou a potom už len natahovať. S veľkou pravdepodobnosťou som sa ani nemusel unúvať chodiť na súd. Tieto veci vybavovala moja mladá spoločníčka. Pani Penová mohla byť spokojná a ja takisto. Nakoniec ju to však tak či tak muselo dosiahnuť. Vždy to tak je.

Mal som pocit, že tento prípad nie je celkom stratený, aj keď pani Penová nepatrila ku klientom, s ktorými ľudia súcitia. Väčšina mojich klientov prestala platiť po nejakej osobnej katastrofe – strate zamestnania alebo chorobe. Pani Penová sa na splátky vykašlala vo chvíli, keď jej troch synov poslali do väzenia za predaj drog a ona prišla o pravidelný príjem. Tento príbeh by nám veľmi nepomohol, no ani banka nehrala poctivo. Videl som to v spise, ktorý som si stiahol do notebooku. Obsahoval záznam o tom, že dostala oficiálne upomienky a neskôr aj oznam o zabavení

majetku zaťaženého hypotékou. Problém bol v tom, že podľa jej tvrdení nedostala z banky ani jediný papier. Veril som jej. Toto nebola štvrt, v ktorej by si súdni poslíčkovia mohli chodiť, kam sa im zapáči. Predpokladal som, že upomienky skončili v koši a poslíček o nich jednoducho klamal. Keby som to poriadne vyargumentoval, mohol by som prinútiť banku, aby prestala tej žene dýchať na krk.

Tak mala vyzeráť moja obhajoba. Stála na tom, že tej úbohej ženuške nikdy neoznámili, čo všetko jej hrozí, majetok zabavili bez možnosti uhradiť nedoplatok a súd by im za to mal klepnúť po prstoch.

„Dobre. Platí,“ povedal som. „Povedz jej, aby šla po peňazi a ja jej zatiaľ vytlačím zmluvu aj s potvrdenkou. Prípad rozbehneme už dnes.“

Usmial som sa a kývol som na pani Penovú. Rojas jej to pretlmočil a vyskočil z auta, aby jej mohol otvoriť dvere.

Len čo vystúpila, otvoril som si šablónu zmluvy v španielčine a dopísal som do nej mená a čísla. Poslal som ju tlačiarňi umiestnenej spolu s ďalšou elektronikou na prednom sedadle a pustil sa do prevodu peňazí na klientský účet. Všetko bolo presne podľa predpisov. Vždy som to tak robil. Nechcel som mať problémy s kalifornskou advokátskou komorou. Možno som mal nepriestrelné auto, najväčší som si však dával pozor na komoru.

Advokátska kancelária Michael Haller a spoločníci mala za sebou ťažký rok. Rastúca kríza položila na kolená aj obhajobu v trestných veciach. Pravdaže, zločinnosť neustala. Tá pochodovala mestom za každých ekonomických okolností, no platiacich klientov bolo hrozne málo. Zdalo sa, že odrazu si nik nemôže dovoliť právnik. Výsledkom bolo, že kancelárie verejného obhajcu praskali vo švíkoch a ľudia ako ja hladovali.

Mal som náklady a štrnásťročnú dcéru na súkromnej škole, ktorá pri každej príležitosti hovorila o Juhokalifornskej univerzite. Musel som s tým niečo spraviť a nakoniec som urobil čosi, čo mi vždy pripadalo totálne nemysliteľné. Prešiel som na občianskoprávne veci. Jediné odvetvie s výrazným rastom bola obhajoba v hypotekárnych otázkach. Prihlásil som sa na pár špecializovaných seminárov, naštudoval som si problematiku a začal som v dvoch ja-

zykoch inzerovať nové ponuky. Vytvoril som si niekoľko webových stránok a začal kupovať zoznamy podaní o konfiškácii majetku. Tak som získal aj pani Penovú. Využil som priamy marketing. Jej meno bolo na zozname, a tak som jej poslal list – v španielčine – s ponukou mojich služieb. Neskôr mi povedala, že ten list bol prvým náznakom, že s jej domom niečo nie je v poriadku.

Hovorí sa, že keď im pripravíte cestu, začnú chodiť sami. Bola to pravda. Získaval som viac práce, ako som stíhal – len v ten deň som mal po pani Penovej ešte šesť stretnutí –, a nakoniec som do firmy Michael Haller a spoločníci prvý raz musel prijať aj spoločníčku. Celonárodná epidémia konfiškácií majetku zafarbeného hypotékou sa spomaľovala, nič však nenaznačovalo, že by mala ustúpiť. V okrese Los Angeles som sa z tohto koryta mohol kŕmiť ešte celé roky.

Jednotlivé prípady vynášali iba štyri až päť litrov, v tomto období mojej kariéry však išlo o kvantitu, nie o kvalitu. Momentálne som mal na konte vyše deväťdesiat klientov s nesplatenými hypotékami. Moja malá mohla pokojne plánovať štúdium na Juhokaliifornskej. Dofrasa, mohla si tam ostať hoci aj na doktorát.

Niektorí boli presvedčení, že ten problém do istej miery spôsobujem aj ja, pretože pomáham povalačom bojovať proti systému, a tým odďalujem celkové oživenie ekonomiky. Pravda, niektorí moji klienti sa dali nazvať povalačmi, no vo väčšine z nich som videl skôr niekoľkonásobné obeť. Na úvod ich oblaflí americkým snom o vlastnom dome a nalákali na hypotéky, o ktoré sa nemali šancu ani uchádzať, nieto ich ešte dostať. No a po prasknutí hypotekárnej bubliny sa stali obeťou frenetického zabavovania majetku po celej krajine. Väčšina týchto ľudí – donedávna hrdých majiteľov nehnuteľností – nemala v zjednodušených pravidlách štátu Kalifornia šancu na obranu pred bezohľadnými praktikami zabavovania majetku. Na to, aby vám banka vzala dom, už nepotrebovala ani sudcu. Finanční experti verili, že takto to bude najlepšie. Vraj má všetko ostať v pohybe. Čím skôr kríza dosiahne dno, tým skôr sa od neho odrazí. No povedzte to pani Penovej!

Podľa inej teórie to bolo jedno veľké sprisahanie veľkých bánk za účelom podkopania majetkových práv v krajine,

narušenia justičného systému a vytvorenia nekonečného cyklu konfiškácií, pri ktorých profitujú na oboch koncoch. Ja osobne som celkom neveril ani tomuto. Za ten krátky čas, čo som sa pohyboval v tejto oblasti práva, som však videl toľko neetického a koristníckeho správania takzvaných legitímnych bankárov, až mi bolo ľúto za starými dobrými kriminálnikmi.

Rojas čakal vonku, kým pani Penová neprinesie peniaze. Pohľad na hodinky mi prezradil, že už meškáme na ďalšie stretnutie – konfiškáciu obchodných priestorov v Comptone. Stretnutia s novými klientmi som plánoval tak, aby neboli ďaleko od seba. Mohol som ušetriť čas aj najazdené kilometre. Dnes som mal na starosti juh mesta, zajtra som sa chystal na východ. Dva dni do týždňa som v aute podpisoval nové zmluvy a zvyšok týždňa som pracoval na prípadoch.

„No tak, pani Penová,“ súril som ju. „Musíme si pohnúť.“

Rozhodol som sa, že zatiaľ zavolám Lorne. Pred tromi mesiacmi som na svojom telefóne začal blokovať identifikáciu volajúceho. Keď som pracoval na trestnom práve, nikdy som to nerobil, no v tomto úžasnom novom svete som väčšinou nechcel, aby ľudia mali moje číslo. To sa týkalo nielen veriteľov, ale aj mojich klientov.

„Advokátska kancelária Michael Haller a spoločníci,“ ohlásila sa Lorna. „Čo si že...“

„To som ja. Čo sa deje?“

„Mickey, musíš hneď ísť na vannuyskú divíziu.“

Jej hlas znel naliehavo. Vannuyská divízia slúžila ako operačné stredisko pre policajtov v širokom San Fernando Valley na severe mesta.

„Dnes obhospodarujem juh. Čo sa deje?“

„Držia tam Lisu Trammelovú. Volala mi.“

Lisa Trammelová bola moja klientka. Vlastne to bola moja úplne prvá klientka vo veci konfiškácie majetku. Udržal som jej strechu nad hlavou osem mesiacov a bol som presvedčený, že to ešte natiahnem o ďalší rok, kým bude musieť vyhlásiť osobný bankrot. Bohužiaľ, frustrácia z nespravodlivostí a ústrkov v živote ju zžierala tak, že ju už nedokázala utíšiť ani ovládnuť. Začala pochodovať pred bankou s transparentom odsudzujúcim jej bezcitné podvodnícke praktiky. Prestala až po tom, čo jej to súdne zakázali.

„Porušila súdny zákaz? Za to ju držia?“

„Nie, Mickey. Držia ju za vraždu.“

Tak toto som rozhodne nečakal.

„Za vraždu? Kto je obeť?“

„Vraj zabila Mitchellu Bonduranta.“

Aj to ma zarazilo. Pozrel som sa cez okno a videl som, ako z vyblednutého ružového domu vychádza pani Penová. V ruke držala gundžu bankoviek.

„Dobre. Presuň mi všetky dnešné stretnutia a povedz Ciscovi, nech vyrazí do Van Nuys. Stretieme sa tam.“

„Jasné. Nemá popoludňajšie stretnutia prevziať Bullocksová?“

„Bullocksová“ sa v skutočnosti volala Jennifer Aronsonová a bola to moja nová spoločníčka. Nastúpila ku mne z právnickej fakulty sídliacej v budove bývalého obchodného domu Bullocks na bulvári Wilshire.

„Nie. Nechcem, aby robila na príjme. Prehod' mi ich na inokedy. A, počuj, Trammelovej spis so sebou asi nemám, ale ty máš zoznam čísel. Zožeň jej sestru. Lisa má decko. Teraz je asi v škole a ak poň nebude môcť prísť, musí to niekto spraviť za ňu.“

Každý klient nám musel vyplniť veľmi podrobný dotazník s ďalšími kontaktmi, pretože niekedy sme ich veľmi ťažko zháňali na pojednávanie – aj platby za moju prácu.

„Hneď sa do toho pustím,“ povedala. „Veľa šťastia, Mickey.“

„Aj tebe.“

Zavrel som mobil a zamyslel sa nad Lisou Trammelovou. Vlastne ma ani neprekvapovalo, že ju zatkli za vraždu muža, ktorý sa ju pokúšal pripraviť o domov. Niežeby mi bolo niekedy napadlo, že to zájde tak ďaleko – to ani náhodou –, ale kdesi v hĺbke duše som vedel, že to nedopadne dobre.

2

Rýchlo som si zobral od pani Penovej bankovky a dal jej potvrdenku. Obaja sme podpísali zmluvu; jeden rovnopis dostala aj ona. Zapísal som si číslo jej kreditnej karty a vypočul si sľub, že kým ju budem zastupovať, každý mesiac zvládne platbu vo výške dvestopäťdesiat dolárov. Nakoniec som sa jej poďakoval a Rojas ju odprevadil naspäť k domu.

Kým to robil, diaľkovým ovládačom som otvoril kufor a vystúpil. V kufri môjho lincolna bolo dosť miesta na tri škatule z tvrdého papiera aj na všetky kancelárske potreby. V tretej škatuli som našiel Trammelovej spis. Zobral som si k nemu aj fajnový kufrík, ktorý som používal pri návštevách policajných staníc. Keď som kufor opäť zavrel, na čiernom laku sa vynímala štylizovaná strieborná trinásťka.

„Svine!“

Pozrel som sa po okolí. O tri dvory ďalej sa v prachu hralo pár detí, na sprejerov však vyzerali primlado. Zvyšok ulice bol ľudoprázdny. Nechápal som to. Nielenže som ani nepočul, ani som nevidel, ako mi vandali ničia auto, v ktorom diskutujem s klientkou, ale navyše bolo len krátko po jednej a väčšina pouličných gangstrov sa vydávala v ústrety krásam dňa až oveľa neskôr. Boli to nočné tvory.

Vrátil som sa so spisom k otvoreným dverám. Rojas stál pred domom a o čomsi sa rozprával s pani Penovou. Zahvízdal som naňho a ukázal na auto. Museli sme vyraziť.

Nasadol som. Rojas pochopil, čo chcem, a posadil sa za volant.

„Compton?“ spýtal sa.

„Nie. Zmena plánu. Musíme ísť do Van Nuys. Rýchlo.“

„Okej, pán šéf.“

Odlepili sme sa od obrubníka a vyrazili naspäť k diaľnici 110. Do Van Nuys odtiaľ nebolo priame diaľničné prepojenie. Museli sme ísť po stodesiatke do centra a tam sa napojiť na stojednotku. Z horšieho miesta sme ani vyrážať nemohli.

„Čo ti rozprávala pri dverách?“ spýtal som sa Rojas.

„Pýtala sa na vás.“

„Ako to myslíš?“

„Vravela, že vyzeráte, akoby ste ani nepotrebovali tlmočníka, chápete?“

Prikývol som. Nebolo to prvý raz. Vďaka maminým génom sa podobám skôr na ľudí z juhu ako zo severu mexickej hranice.

„Chcela vedieť, či ste ženatý. Povedal som, že ste. Ale ak sa tam chcete vrátiť a skúsiť to, máte šancu. Akurát bude asi chcieť zľavu na poplatkoch.“

„Vďaka, Rojas,“ povedal som mu sucho. „Už ju dostala, ale budem na to pamätať.“

Kým som otvoril spis, prezrel som si zoznam kontaktov v telefóne. Hľadal som niekoho z detektívneho oddelenia vo Van Nuys, kto by mi mohol dať nejaké informácie. Bohužiaľ, nikoho takého som nemal. Šiel som do prípadu naslepo. Ani toto nebola dobrá štartovacia pozícia.

Zavrel som mobil, strčil ho do nabíjačky a otvoril spis. Lisa Trammelová sa stala mojou klientkou po tom, čo zareagovala na všeobecný list, ktorý som poslal všetkým majiteľom čerstvo skonfiškovaných nehnuteľností. Predpokladal som, že to urobili aj iní právnici, z nejakého dôvodu si však vybrala mňa a nie ich.

Ako advokát so súkromnou praxou si väčšinou môžete klientov vyberať. Niekedy si vyberiete zle. Ja som sa takto pomýlil pri Lise. Nevedel som sa dočkať, kedy rozbehnem nový typ práce. Hľadal som ľudí, ktorí sa nedostali do problémov vlastnou vinou. Ľudí, ktorých niekto zneužil. Takých, čo boli priveľmi naivní a nepoznali svoje práva a možnosti. Inými slovami, snažil som sa nájsť utláčaných a jedného som objavil v Lise. Nepochybne do tejto kategórie spadala. Prišla o dom pre okolnosti, ktoré sa na ňu zosypali ako domino. Jej veriteľ navyše hodil prípad do mlyna konfiškácií, v ktorom sa neberú ohľady a nedodržiavajú pravidlá. Podpisal som teda s Lisou zmluvu, dohodol presný splátkový

kalendár a pustil sa do boja za jej práva. Bol to dobrý prípad a dosť ma nadchol. Až potom sa z nej stala otrava.

Lisa Trammelová mala tridsaťpäť rokov, bola vydatá, mala deväťročného syna Tylera a dom na Melba Avenue vo Woodland Hills. Keď ho v roku 2005 s manželom Jeffreyom kupovali, Lisa učila sociálne vedy na strednej škole Ulyssesa Granta a on predával bavoráky v autosalóne v Calabasase.

Ich štvorizbový dom bol zaťažený hypotékou vo výške 750 000 dolárov a mal odhadnú cenu 900 000. V tom čase bol trh silný a prístup k hypotékam absolútne bezproblémový. Manželia využili nezávislého makléra, ktorý im vyjednal pôžičku s nízkymi úrokmi a súhrnnou splátkou na konci piateho roku. Tá sa dostala do investičného balíka hypoték a dvakrát zmenila majiteľa, kým si nenašla trvalý domov v banke WestLand Financial, v pobočke WestLand National so sídlom v Sherman Oaks.

Život trojčlennej rodiny vyzeral krásne, až kým sa Jeff Trammel nerozhodol, že manželstvo ho už nebaví. Niekoľko mesiacov pred tým, ako im mala prísť sedemstopäťdesiatistíc dolárová splátka, sa jednoducho vyparil. Svoje predvážacie BMW M3 nechal na stanici Union a manželke Lise zase starosť o súhrnnú splátku.

Keďže už mala iba jeden príjem a dieťa, ktoré treba živiť, pozrela sa na realitu svojho života a začala sa rozhodovať. V tom čase ekonomika pribrzdila ako lietadlo, ktorému uprostred letu vynechajú všetky motory. S učiteľským platom nemala šancu nájsť niekoho, kto by jej hypotéku prefinancoval, a tak jednoducho prestala splácať aj komunikovať s bankou. Prišiel deň splatnosti, nehnuteľnosť skonfiškovali a potom som na scénu nastúpil ja. Napísal som Jeffovi aj Lise spoločne, lebo som ešte nevedel, že manžel v tom už nefiguruje.

Odpovala mi Lisa.

Otravného klienta definujem ako človeka, ktorý nechápe hranice nášho vzťahu, aj keď mu ich opakovane a celkom jasne vysvetlím. Lisa sa na mňa obrátila po tom, čo dostala oznam o prepadnutí majetku. Prijal som jej prípad s tým, že má čakať a nič nerobiť, kým na ňom pracujem. Ona však nedokázala čakať so založenými rukami. Po tom, čo som dal jej vec na súd, začala chodiť aj na tie najbanálnejšie pojednávania. Musela byť pri všetkom, čo robím, dostať kópiu

každého listu a poznať obsah každého telefonátu. Často na mňa cez telefón vrieskala, keď mala pocit, že jej tragédii nevenujem dostatočnú pozornosť. Začal som chápať, prečo to jej manžel zabalil. Už to s ňou skrátka nevydržal.

Začínal som uvažovať aj o tom, či netrpí bipolárnou poruchou. Telefonáty a iné otravné aktivity sa totiž opakovali vo výrazných cykloch. Prešli aj celé týždne, keď som od nej nepočul ani slovo, a potom zase také, keď neprešiel deň, čo by mi do práce nevyvolávala tak dlho, kým ma nedostala k telefónu.

Po troch mesiacoch od rozbehnutia prípadu mi povedala, že pre neospravedlnené absencie prišla o miesto učiteľky. Zároveň prišla s nápadom žiadať od banky náhradu za škody spôsobené konfiškáciou domu. Čoraz viac podliehala dojmu, že banka môže za všetko – za manželov odchod, stratu práce aj domova.

Urobil som chybu: prezradil som jej čosi zo svojich interných informácií a stratégie. Urobil som to, aby som ju umlčal a aspoň na chvíľu od nej mal pokoj. Pri preverovaní záznamov o pôžičke sme našli nezrovnalosti a problémy, ku ktorým došlo pri presúvaní hypotéky medzi rôznymi holdingovými spoločnosťami. Niektoré naznačovali, že by mohlo ísť o podvod, a ja som ich mohol použiť v prospech klientky, keď príde na vyjednávanie.

Tieto informácie ešte viac podporili jej presvedčenie, že sa stala obeťou banky. Nikdy neuznala fakt, že si jednoducho vzala pôžičku, ktorú musí aj splatiť. V banke videla jediný zdroj svojho nešťastia.

Ako prvé si zaregistrovala webovú stránku www.californiaforeclosurefighters.com a na jej základe vybudovala organizáciu s názvom *Veritelia, lži a jedovatí korisťníci Ameriky*. Lepšie to znelo v skratke – VLAJKA – a umožňovalo jej to aj šikovne dostať na transparenty americkú vlajku. Základnou myšlienkou bolo, že boj proti konfiškáciám je americký celkom ako tá zástava.

Začala pochodovať pred sídlom vedenia WestLandu na bulvári Ventura. Niekedy tam bola sama, inokedy pribrala aj syna či ďalších ľudí, ktorých získala na svoju stranu. Nosila transparenty odsudzujúce nelegálne postupy banky pri konfiškáciách a vyhadzovaní celých rodín na ulicu.

Rýchlo sa jej podarilo na svoje aktivity upozorniť miestne médiá. Pravidelne sa dostávala do televízie a vždy bola pripravená hovoriť o ľuďoch v rovnakej situácii ako ona. Opisovala ich ako obeť epidémie konfiškácií, nie ako obyčajných skrachovancov. Všimol som si, že na Piatom kanáli ju dokonca zaradili do ilustračných záberov pre správy o problémoch či štatistikách hypotekárnej krízy. Kalifornia bola tretím najhoršie postihnutým štátom a Los Angeles jej epicentrom. Kým o tom hovorili, na pozadí bolo vidieť Lisu a jej skupinu s transparentmi: NEBERTE NÁM DOMOV! OKAMŽITE ZASTAVTE NELEGÁLNE KONFIŠKÁCIE!

WestLand sa obrátil na súd s tým, že demonštrácie blokujú cestnú premávku a ohrozujú chodcov, a podarilo sa mu vymôcť si súdny zákaz, podľa ktorého sa Lisa nesmela priblížiť k žiadnej z bankových budov na menej ako tridsať metrov. Ani to ju neodradilo; jednoducho sa aj s ostatnými demonštrantmi presunula k okresnému súdu, kde sa deň čo deň prerokovalo zabavovanie nesplateného majetku.

Mitchell Bondurant bol viceprezidentom WestLandu. Viedol divíziu hypotekárnych pôžičiek. Jeho meno sa nachádzalo na dokumentoch k domu Trammelovcov aj na všetkých mojich podaniach. Napísal som mu aj osobný list, v ktorom som naznačil, akých podvodov sa jeho banka dopúšťa, aby dotiahla špinavú prácu až do konca a zmocnila sa domov a ďalších nehnuteľností svojich klientov.

Lisa mala právo vidieť všetky právne dokumenty svojho prípadu. Dostala kópiu toho listu aj všetkého ostatného. Napriek tomu, že Bondurant zosobňoval snahu pripraviť ju o dom, nikdy sa vo veci osobne neangažoval a radšej sa schovával za firemných právnikov. Na môj list neodpovedal a nestretol sa so mnou. Nevedel som o tom, že by sa s ním niekedy bola stretla Lisa Trammelová. Teraz však zomrel a polícia za to zatkla práve ju.

Zišli sme zo stojednotky na bulvár Van Nuys a vyrazili na sever. Administratívne centrum tvorilo námestie s dvoma súdmi, knižnicou, severnou radnicou a policajným komplexom pre Valley, do ktorého bola začlenená aj vannuyská divízia. Okolo tejto skupiny budov sídlilo ešte viacero ďalších štátnych inštitúcií. S parkovaním tam bol vždy problém,

mňa to však nemuselo trápiť. Vytiahol som mobil a zavolať svojmu vyšetrovateľovi Dennisovi Wojciechowskému.

„Ahoj, Cisco, to som ja. Si blízko?“

Wojciechowski v mladosti jazdil v motorkárskom gangu Cestní svätci, kde však už jedného Dennisa mali. Jeho priezvisko nik nedokázal poriadne vysloviť, a tak mu dali meno Cisco Kid, pretože bol počerný a mal fúzy. Tie si medzičasom oholil, no prezývka mu už ostala.

„Už som tu. Stretneme sa na lavičke pri schodoch na políciu.“

„Budem tam do piatich minút. Už si s niekým hovoril? Ja nič nemám.“

„Áno. Vyšetrovanie vedie tvoj starý kamoš Kurlen. Obeť, Mitchella Bonduranta, našli asi o deviatej ráno v parkovacom dome WestLandu na Venture. Ležal medzi dvoma autami. Nie je jasné, ako dlho tam bol, no zomrel na mieste činu.“

„Poznáme už príčinu smrti?“

„S tou je trochu problém. Spočiatku si mysleli, že ho zastrelili, lebo ďalší zamestnanec na inom poschodí toho parkoviska počul dve rany, čo mohli byť výstrely. Keď však prezreli telo, vyzeralo to, že ho niekto umlátil na smrť palicou alebo čím.“

„Lisu Trammelovú zatkli na mieste činu?“

„Nie. Pokiaľ viem, zbalili ju doma vo Woodland Hills. Ešte sa mi neozvalo pár ľudí, čo som kontaktoval, ale inak to už bude asi všetko. Je mi ľúto, Mick.“

„Tým sa netráp. Onedlho sa aj tak všetko dozvieme. Kurlen je na mieste činu, alebo so zadržanou?“

„Počul som, že Trammelovú zatýkal spolu s partnerkou, akousi Cynthiou Longstrethovou. Je to dé jednotka. Nikdy som o nej nepočul.“

Ani ja nie, ale keďže to bola detektívka prvej triedy, zrejme prišla na vraždy len nedávno a s Kurlenom, detektívom tretej triedy, ju dali dokopy, aby sa niečo naučila. Pozrel som sa z okna. Míňali sme autosalón BMW, čo mi pripomenulo zmiznutého manžela, ktorý predával bavoráky, kým sa nevyparil. Napadlo mi, či sa teraz neukáže, keď jeho ženu zatkli za vraždu. Nepokúsi sa získať do opatery syna, ktorého opustil?

„Mám tam zohnať Valenzuelu?“ chcel vedieť Cisco. „Je iba o ulicu ďalej.“

Fernando Valenzuela zabezpečoval ručenie za kauciu a ja som využíval jeho služby v prípadoch z Valley. Bohužiaľ, vedel som, že tentoraz ho potrebovať nebudem.

„S tým by som ešte počkal. Ak ju držia za vraždu, na kauciu sa von nedostane.“

„Jasné.“

„Vieš, či ju už prideliť prokurátorovi?“

Myslel som na svoju exmanželku Maggie McPhersonovú, ktorá pracovala na prokuratúre vo Van Nuys. Mohla by byť dobrým zdrojom zákulisných informácií – pokiaľ ten prípad sama nerobila. Ak áno, dostali by sme sa do konfliktu záujmov. Už sa nám to v minulosti stalo. Nepáčilo by sa jej to.

„O tom nič neviem.“

Zvážil som to málo, čo sme zatiaľ vedeli, a možné smery, ktorými by sme sa mohli pustiť. Mal som pocit, že polícia tuší, na čo tu narazila – na vraždu, ktorá môže priťahovať pozornosť širokej verejnosti k jednej z najväčších finančných katastrof našich čias –, a onedlho sa totálne uzavrie pred svetom. Ak sme chceli získať informácie, museli sme to spraviť hneď.

„Zmenil som názor, Cisco. Nečakaj na mňa. Chod' na miesto činu a zisti, čo sa dá. Porozprávaj sa s ľuďmi, kým nám ich všetkých nevezmú.“

„Si si istý?“

„Áno. Policajtov zvládnem aj sám. Keby som niečo potreboval, zavolám ti.“

„Rozumiem. Veľa šťastia.“

„Aj tebe.“

Zavrel som mobil a pozrel sa na zátylok svojho šoféra.

„Rojas, na Delane odboč doprava, potrebujem ísť hore do Sylmaru.“

„Bez problémov.“

„Neviem, ako dlho tam ostanem. Vysaď ma, vráť sa na bulvár a skús nájsť nejakú karosáreň. Zisti, či vedia dostať z laku na kufri tú farbu.“

Rojas sa na mňa pozrel do zrkadla.

„Akú farbu?“